

Драчъ и заедно съ другаритѣ си и останалата стража, тайно се отправи за пристана на Каватохори. Но силнитѣ вълнения, безпокойството, че нѣма да може да изпълни задачата си, тѣлеснитѣ негоди сломиха и умориха изтощения старецъ. Щомъ пристигна въ Каватохори, Василий легна отново зле боленъ. Напраздни бѣха молбитѣ на пресвитера и коместибуляра: поне единъ отъ тѣхъ да остане съ него; старецътъ клатѣше упорито глава и срѣдъ глухи стенания и сподавени въздишки ги закланаше да го оставятъ и да изпълнятъ грижливо царската порѣчка.

— Като се придигна и азъ ще дойда следъ васъ, — имъ казваше. — Но вие трѣбва да отидете.

Отчаяни и пълни съ тревога, пресвитерътъ и коместибулярътъ оставиха архиепископа на грижитѣ на ханджията и тримата войскари, и заминаха съ първия пристигналъ кубаръ. Сърдцата имъ трѣпнѣха отъ тежка грижа. Какво щѣше да каже Калоянъ като научеше, че сж оставили стареца самъ? Но нѣмаше ли да се разсърди повече, ако не изпълнѣха порѣчката му? Ами ако Василий умрѣше? Ако ромеитѣ го нападнѣха коварно въ Каватохори?

— Боже, спаси ни! Помогни ни... — се молѣше и кръстѣше пресвитеръ Константинъ — за добро го правимъ, за добротъстието на държавата...

А въ това време болниятъ старецъ лежеше въ нечистия ханъ, — заобиколенъ отъ непознати, подозрителни хора, — да чака съ християнско смирение смъртта си. Защото и да го пожалѣше още веднажъ болното му сърдце, щѣше ли да го пожелатъ ножа на измамата и отровата на подкупа? Вѣрно бдѣха стражитѣ день и нощ надъ главата му, но какво можеха да сторятъ трима души срещу многочислени врагове?

Лежеше Василий на бедния си одъръ, слушаше грохота на морето, а мисълта му неспирно придружаваше двамата царски пратеници. Щѣха ли да успѣятъ да стигнатъ здрави и читави до Римъ? Нѣмаше ли буря да преобърне като крѣхка черупка чуждеземския кубаръ? И смъртна тѣга прибуляше взора му.